

Diana Damrau, soprano Xavier de Maistre, arpa

Màrius Sampere,
“**Fragilitat**”, *Ens trobarem a fora* (2006)

“I què hem fet
tret de néixer? Els actes
es mouen sols, l’endemà va venint.
Tenim a les mans, ben subjectes,
els rellotges dels déus mentiders.
On és l’hora solar? Les cases se’ns omplen
sense voler: no hem fet pas l’amor per engrandir la cuina.
De nit, els fantasmes
inexistents assagen la comèdia
de l’expiació, i els morts, tots els morts,
s’obliden de nosaltres.
Quin bé més gran no haver de dir: pareu!
I que ens curullin el plat i la garrafa.
I que ens despullin i ens fiquin al llit.
I que per portes i finestres balderes
entrin els lladres”

Concert patrocinat per:


FUNDACIÓ
PUIG

Programa

Palau Grans Veus
Dimecres, 22.05.19–20h
Sala de Concerts

Diana Damrau, soprano
Xavier de Maistre, arpa

I PART

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809-1847) 11’
“Auf Flügeln des Gesanges”, de *Sechs Lieder*, op. 34 núm. 2
“Pagenlied”, de *Zwei Lieder*, WoO 17 núm. 2
“Suleika”, de *Sechs Lieder*, op. 34 núm. 4
“Der Mond”, de *Sechs Lieder*, op. 86 núm. 5
Des Mädchens Klage, WoO 23

Franz Liszt (1811-1886) 4’
Le rossignol, S 250/1
(arranjament per a arpa sola, sobre una melodia russa d’Aleksandr Aliàbiev [1787-1851], d’Henriette Renié [1875-1956])

Serguei Rachmàninov (1873-1943) 11’
“Siren”, de *Dotze cançons*, op. 21 núm. 5
“Noch' pechal'na”, de *Quinze cançons*, op. 26 núm. 12
“Oni otvechali”, de *Dotze cançons*, op. 21 núm. 4
“Sumerki”, de *Dotze cançons*, op. 21 núm. 3
“Zdes’ khorosho”, de *Dotze cançons*, op. 21 núm. 7

Aleksandr Vladimir Vlasov (1902-1986) 5’
La font de Bakhtxisarai

II PART

Reynaldo Hahn (1874-1947) 10’
Fêtes galantes
Mai
Nocturne
L’énamourée

Henriette Renié (1875-1956) 9’
Légende, sobre el poema *Les elfes* de Leconte De Lisle (per a arpa sola)

Francis Poulenc (1899-1963) 15’
La courte paille, FP 178
1. Le sommeil
2. Quelle aventure !
3. La reine de cœur
4. Ba, Be, Bi, Bo, Bu
5. Les anges musiciens
6. Le carafon
7. Lune d’avril
Les chemins de l’amour

Durada de la pausa: 20 minuts

De cant i arpa

El cant i l'arpa suposen una combinació que té arrels mítiques. Recordem la figura d'Orfeu amb la seva lira, un dels instruments anteriors de l'arpa moderna, i la força de la seva música que no tan sols amansava les feres, sinó que li obriren les portes de l'infern per poder rescatar la seva estimada Eurídice. Un mite que és clau a la història del naixement de l'òpera, ja que Orfeu com a icona representa la unió de l'art de la música i la paraula, gràcies a l'herència dels seus progenitors.

Segons el mite, Orfeu com a fill del deu Apol·lo, déu de la música representat amb la seva lira, i fill de la musa Cal·liope, la de la bella veu, va heretar l'encant de la paraula feta música.

Xavier de Maistre, l'arpista solista més reclamat de l'actualitat, i la soprano alemanya Diana Damrau proposen un programa que combina el melodisme romàntic del sempre elegant Mendelssohn amb el caràcter apassionat de Rachmàninov, en una primera part plena de seducció. En un contrast suggeridor, la segona part del concert s'endinsa en la *mélodie* francesa per mostrar l'evolució de la paraula feta música amb la sofisticada escriptura d'autors com Hahn o Poulenc, compositors que ja albiren la modernitat del segle XX.

Mendelssohn va continuar amb l'herència del lied alemany incidint en la fluïdesa d'una escriptura vocal sempre natural, recolzada en un cant estròfic com es pot gaudir a “Auf Flügeln des Gesanges”, en què

sembla com si un oriental Orfeu volgués portar la seva estimada a un ambient de preciosisme exòtic jugant aquí amb l'efecte de l'aigua i els arpegis, tan sinestèsics gràcies a la sonoritat elegíaca de l'arpa. El joc del símil vers l'instrument continua amb “Pagenlied”, lied del patge i el seu cant amorós amb una metafòrica mandolina. L'efecte d'un vent amorós i missatger a “Suleika”, la serenor amorosa d'una lluna còmplice a “Der Mond” o la força de la natura dolorosa a *Des Mädchens*.

L'arranjament per a arpa d'Henriette Renié sobre la coneguda cançó *Le rossignol* d'Aliàbiev, i en la transcripció de Franz Liszt, introdueix l'univers sonor rus i la seva característica mescla de ritme folklòric i sonoritats orientals de caràcter eslav.

Serguei Rachmàninov va escriure bellíssimes cançons dintre de l'escola russa de les romances, tot combinant l'encant romàntic heretat de Txaikovski

amb el sempre nostàlgic esperit eslav tan propi a la musicalitat de la llengua. La fragilitat naturista de *Siren*, la tristesa d'una nit amb la imatge d'una estepa muda, la resposta impetuosa de l'amor o la màgia d'un crepuscle preciosista esclaten a *Zdes'chorošo*, que és una de les seves cançons més conegudes i favorites del repertori per a soprano.

“Xavier de Maistre, l'arpista solista més reclamat de l'actualitat, i la soprano alemanya Diana Damrau proposen un programa que combina el melodisme romàntic del sempre elegant Mendelssohn amb el caràcter apassionat de Rachmàninov, en una primera part plena de seducció.”

Les gotes espurnejants de *La font de Bakhtxisarai* d'Aleksandr Vlasov, sobre el conegut poema de Puixkin, suposa un clímax final en què l'arpa i la veu es fonen com en un miratge sonor.

Una mescla d'origen jueu que combina la naixença a Caracas, un pare alemany i una mare basca fan de Reynaldo Hahn, criat des de ben jove a l'efervescent París de finals del segle XIX, un músic dotat i jove talent que va fer de les seves melodies petits *plaisirs* dotats d'un encant inconfusible. L'èxit de la *mélodie* francesa té en les seductores miniatures cantades de Hahn un referent per la seva immediata connexió amb l'oient gràcies a la desimboltura cromàtica d'una escriptura embolcalladora i un perfum de la Belle Époque irresistible amarat en un melodisme hipnòtic i sensorial.

La bellesa parnassiana inherent a l'obra *Légende*, sobre el poema *Les elfes* del poeta Laconte De Lisle, és una virtuosa peça per a arpa de la compositora i reconeguda arpista francesa Henriette Renié. Composició plena d'esclats de lirisme, el preciosisme a la recerca del so de les cordes i una expressivitat exigent es conjuguen en aquesta obra delectant.

Francis Poulenc representa l'entrada al segle XX de la *mélodie* i el triomf de l'escola francesa en la música de cambra, gènere en el qual Poulenc destacà especialment. De la seva nombrosa quantitat d'escriptura per a veu solista i piano, *La courte paille* (1961) és l'últim dels seus cicles, dedicat a la soprano francesa Denise Duval, pensant en el fill d'ella. En una

obra de poc de més de deu minuts, Poulenc dibuixa musicalment l'imaginari de conte de la quitxalla, basat en els textos del poeta belga Maurice Carême, en què la màgia de la imaginació flueix tothora.

“Icònica” podríem dir que és *Les chemins de l'amour* (1940), una de les melodies més representatives de l'estil de Poulenc. Escrita sobre lletra del dramaturg Jean Anouilh per a la seva obra *Léocadia*, a ritme de vals i amb un encantador ús de la musicalitat de la prosòdia francesa. Combina com poques el caràcter proper al musical o cançó de cabaret amb l'elegància de l'escriptura vocal pròpia del compositor més representatiu del Grup del Sis.

Biografies



Diana Damrau, soprano

“La soprano coloratura líder al món”
(«New York Sun»).

La soprano porta dues dècades als escenaris operístics i participant als concerts més importants arreu. El seu ampli repertori abasta rols de soprano lírica i de coloratura, incloent-hi els papers protagonistes de *Lucia di Lammermoor*, *Manon*, *La traviata* o *La flauta màgica*, actuant a sales com La Scala, Bayerische Staatsoper, Metropolitan Opera, Royal Opera House, Wiener Staatsoper, Opéra National de Paris, Bayerische Staatsoper o al Festival de Salzburg. Ha rebut el títol de Kammersängerin i ha forjat estrets vincles amb la Bayerische Staatsoper a Munic.

Enregistra en exclusiva per a Warner/Erato (anteriorment EMI/Virgin Classics). Entre els seus llançaments en solitari cal esmentar *Donna*, *COLOraturaS*, *Poesie* (Premi Echo Klassik 2011), *Forever* (Premi Echo Klassik 2014) i *Fiamma del belcanto*. El maig del 2017 es va publicar el seu nou àlbum, *Grand Opera*, dedicat a les obres de Giacomo Meyerbeer.

Entre els moments més destacats de la temporada 2017-18 figuren el retorn a la Bayerische Staatsoper com a Lucia di Lammermoor i com a Violetta de *La traviata*; el seu debut en el paper de Marguerite de *Faust* a la Deutsche Oper de Berlín i la participació a *Les hugenots* de Meyerbeer a l'Opéra de Paris.

El 2018 va actuar al Dresdner Opernball. Durant el mes de febrer va fer una gira europea per les sales de concerts més famoses de Berlín, Londres, París,

Luxemburg, Viena i Barcelona, interpretant juntament amb el tenor Jonas Kaufmann i el pianista Helmut Deutsch l'*Italienisches Liederbuch* d'Hugo Wolf, a la qual va seguir una altra gira amb el lema “VERDIssimo”.

El desembre de 2018 va interpretar el paper principal en una nova producció de *La Traviata* al Metropolitan Opera.

Aquesta temporada 2018/19 Diana Damrau és "Artista en residència" al Barbican Centre de Londres. A més d'un recital amb Helmut Deutsch, ha actuat amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio Bavaresa i Mariss Jansons.

Durant la propera temporada continuarà la col·laboració amb aquesta orquestra i interpretarà en diverses ciutats culturals europees i al Carnegie Hall de Nova York les *Quatre últimes cançons* de Richard Strauss. A més, farà recitals amb Sir Antonio Pappano, i tornarà a La Scala de Milà amb *Romeo et Juliette*, a l'Òpera Estatal de Baviera amb *I Masnadieri* i al MET amb *Maria Stuarda*.

Per a més informació, visiteu:
www.diana-damrau.com

Direcció general de concerts, gires i mitjans de comunicació de Diana Damrau: Classic Concerts Management GmbH, www.ccm-international.de

Diana Damrau enregistra en exclusiva per Erato/Warner Music.



Xavier de Maistre, arpa

“Xavier de Maistre és un virtuós del més alt nivell, profundament musical i capaç de realitzar una notable gamma de matisos” (Gramophone)

Xavier de Maistre, nascut a Toló (França), va estudiar-hi arpa amb Vassilia Briano al conservatori abans de perfeccionar la seva tècnica amb Catherine Michel i Jacqueline Borot a París. També va estudiar a l'Institut d'Estudis Polítics de París i després a la London School of Economics. El 1998 va rebre el primer premi (i dos altres premis d'interpretació) al prestigiós International Harp Competition de Bloomington, als Estats Units; aquell mateix any va esdevenir el primer músic francès de ser admès a la Filharmònica de Viena.

Com a solista ha actuat sota la batuta de nombrosos directors de prestigi, com Sir André Previn, Sir Simon Rattle, Riccardo Muti, Daniele Gatti, Philippe Jordan, Kristjan Järvi, Bertrand de Billy, Andrés Orozco-Estrada, Daniel Harding o Mirga Gražinytė-Tyla, entre d'altres. Recentment ha estat convidat per orquestres de renom, com les de Chicago, Mont-real, São Paulo i Birmingham; així com l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Finlàndia, les filarmòniques de Londres i la Xina, i la Tonhalle-Orchester de Zuric, NDR Elbphilharmonie Orchester d'Hamburg, Gürzenich-Orchestre Köln, Mozarteumorchester Salzburg i Orchestre de la Suisse Romande. També ha actuat en recitals al KKL de Lucerna, Festspielhaus de Baden-Baden, Liederhalle d'Stuttgart, Boulez Saal de Berlín i a l'escenari principal de l'Elbphilharmonie d'Hamburg.

Actua sovint als principals festivals de música: Schleswig-Holstein, Rheingau, Salzburger Festspiele, Wiener Festwochen, Verbier Festival, Festival de Primavera de Budapest o Würzburg Mozartfest. Apassionat de la música de cambra, actua amb Diana Damrau, Daniel Müller-Schott, Baiba Skride, Antoine Tamestit, Mojca Erdmann i Magali Mosnier.

El 2008 Xavier de Maistre va esdevenir artista exclusiu de Sony Music i va gravar-hi el seu primer àlbum, *Nuit d'étoiles*, dedicat a Debussy. Va ser guardonat amb el premi Echo Klassik com a instrumentista de l'any. Posteriorment van seguir els CD *Hommage a Haydn* (2009) i *Aranjuez* (2010), amb la Vienna Radio Symphony Orchestra i Bertrand de Billy, i *Notte Veneziana* (2012) amb importants peces del repertori barroc. El 2013 es va publicar un DVD de la seva actuació amb Diana Damrau a Baden-Baden i l'enregistrament del *Concert per a piano núm. 9, KV 459* de Mozart, amb el Mozarteum de Salzburg, sota la direcció d'Ivor Bolton. *Moldau* (2015) és una barreja de peces per a arpa solista del repertori eslau, i a *Música a la cort de Maria Antonieta* col·labora amb Les Arts Florissants i William Christie. El març del 2018 va llançar un àlbum a duo amb la llegendària Lucero Tena (castanyoles) amb un programa que girava exclusivament al voltant del repertori espanyol.

Des del 2001 imparteix docència a la Musikhochschule d'Hamburg.

Xavier de Maistre toca amb un instrument de Lió-Healy.

*Més de 20 anys
compromesos
amb la Cultura*


FUNDACIÓ
PUIG

Textos



SALZBURG FESTIVAL · 20 JULY – 31 AUGUST 2019

Giuseppe Verdi (1813–1901)

SIMON BOCCANEGRA

Valery Gergiev · Andreas Kriegenburg
Luca Salsi · Marina Rebeka · René Pape ·
Charles Castronovo · André Heyboer · Antonio Di Matteo
Vienna Philharmonic
Konzertvereinigung Wiener Staatsopernchor
15, 18, 20, 24, 27, 29 August · Grosses Festspielhaus



www.salzburgfestival.at

Felix Mendelssohn-Bartholdy (1809–1847)

“Auf Flügeln des Gesanges” (A les ales del cant), de *Sechs Lieder*, op. 34 núm. 2

Poema de Heinrich Heine (1797–1856)

Auf Flügeln des Gesanges,
Herzliebchen, trag ich dich fort,
Fort nach den Fluren des Ganges,
Dort weiß ich den schönsten Ort;

Dort liegt ein rotblühender Garten
Im stillen Mondenschein,
Die Lotosblumen erwarten
Ihr trautes Schwesterlein.

Die Veilchen kichern und kosen,
Und schau'n nach den Sternen empor,
Heimlich erzählen die Rosen
Sich duftende Märchen ins Ohr.

Es hüpfen herbei und lauschen
Die frommen, klugen Gazellen,
Und in der Ferne rauschen
Des heiligen Stromes Well'n.

Dort wollen wir niedersinken
Unter dem Palmenbaum,
Und Liebe und Ruhe trinken,
Und träumen seligen Traum.

A les ales del cant,
et porto, estimada,
cap a les prades del Ganges,
conec allà el més bonic indret.

Hi ha un jardí enrojolat
a la tranquil·la llum de la lluna;
les flors de lotus esperen
la seva estimada germaneta.

Les violetes riuen i s'acaronen,
mirant cap a les estrelles;
les roses s'expliquen a cau d'orella,
secretament, contes perfumats.

Hi salten i paren l'orella
les pietoses i eixerides gaseles;
i a la llunyania murmuren
les ones del riu sagrat.

Allà davallarem
sota les palmeres,
i beurem amor i pau,
i tindrem somnis benaurats.

“Pagenlied” (Cançó de patge), de *Zwei Lieder*, WoO 17 núm. 2

Poema de Joseph von Eichendorff (1788–1857)

Wenn die Sonne lieblich schiene
Wie in Welschland lau und blau,
Ging' ich mit der Mandoline
Durch die überglänzte Au.

In der Nacht das Liebchen lauschte
An dem Fenster süß verwacht;
Wünschte mir und ihr, uns Beiden,
Heimlich eine schöne Nacht.

Wenn die Sonne lieblich schiene
Wie in Welschland lau und blau,
Ging' ich mit der Mandoline
Durch die überglänzte Au.

Quan el sol lluià amable
com un país romànic temperat i blau,
anava jo amb la mandolina
per la prada esplendorosa.

Quan era de nit l'estimada m'escoltava,
dolçament reclinada a la finestra,
i desitjava secretament a mi i a ella,
a tots dos, una bella nit.

Quan el sol lluià amable
com un país romànic temperat i blau,
anava jo amb la mandolina
per la prada esplendorosa.

Supported by




SIEMENS



“**Suleika**”, de *Sechs Lieder*, *op. 34 núm. 4*
Poema de Johann Wolfgang Goethe (1759-1832)

Ach, um deine feuchten Schwingen,
West, wie sehr ich dich beneide:
Denn du kannst ihm Kunde bringen
Was ich in der Trennung leide!

Die Bewegung deiner Flügel
Weckt im Busen stilles Sehnen;
Blumen, Augen, Wald und Hügel
Stehn bei deinem Hauch in Tränen.

Doch dein mildes sanftes Wehen
Kühlt die wunden Augenlieder;
Ach, für Leid müßt' ich vergehen,
Hofft' ich nicht zu sehn ihn wieder.

Eile denn zu meinem Lieben,
Spreche sanft zu seinem Herzen;
Doch vermeid' ihn zu betrüben
Und verbirg ihm meine Schmerzen.

Sag ihm, aber sag's bescheiden:
Seine Liebe sey mein Leben,
Freudiges Gefühl von beiden
Wird mir seine Nähe geben.

“**Der Mond**” (La lluna), de *Sechs Lieder*, *op. 86 núm. 5*
Poema d’Emanuel Geibel (1815-1884)

Mein Herz ist wie die dunkle Nacht,
Wenn alle Wipfel rauschen;
Da steigt der Mond in voller Pracht
Aus Wolken sacht,
Und sieh, - der Wald verstummt in tiefem Lauschen.

Der Mond, der lichte Mond bist du:
In deiner Liebesfülle
Wirf einen, einen Blick mir zu
Voll Himmelsruh',
Und sieh, dies ungestüme Herz - wird stille.

Des Mädchens Klage (El plor de la noia), **WoO 23**
Poema de Friedrich Schiller (1759-1805)

Der Eichwald brauset, Die Wolken ziehn,
Das Mägdlein sitzt An Ufers Grün,
Es bricht sich die Welle mit Macht, mit Macht,
Und sie seufzt hinaus in die finstre Nacht,
Das Auge von Weinen getrübet.

"Das Herz ist gestorben, die Welt ist leer,
Und weiter giebt sie dem Wunsche nichts mehr.

Ah, com envejo, vent de l’Oest,
les teves ales humides,
car tu pots portar-li notícies
de com sofreixo amb la separació!

El moviment de les teves ales
desperta un tranquil enyor al meu pit;
les flors, els camps, els boscos i els turons
s’omplen de llàgrimes amb el teu hàlit.

Però la teva brisa suau i dolça
refresca les parpelles ferides;
ai, em moriria de dolor
si no esperés tornar-lo a veure!

Apressa’t, doncs, cap a l’estimat,
parla-li suaument al cor;
però evita d’entristir-lo,
i amaga-li les meves penes.

Digues-li, però digues-li discretament,
que el seu amor és la meva vida,
i que la seva proximitat em donarà
una felïç sensació d’aparellament.

El meu cor és com una nit fosca,
quan tot el brancam murmura;
llavors surt la lluna esplendorosa
dolçament d’entre els núvols... i mireu!,
el bosc calla amb atenció profunda.

La lluna, la lluna lluminosa ets tu
en la plenitud del teu amor,
només una, una sola mirada teva
plena de pau celestial... i mireu!
Aquest cor impetuós calla.

Murmura el bosc de roures, suren els núvols,
la noieta està asseguda a la verda riba,
l’ona es trenca amb força, amb força,
i ella sospira en la nit fosca,
amb els ulls entelats per les llàgrimes.

“El cor s’ha mort, el món és buit,
i no omple més els meus desigs.

Du Heilige rufe dein Kind zurück,
Ich habe genossen das irdische Glück,
Ich habe gelebt und geliebet!"

Serguei Rachmàninov (1873-1943)
“**Siren**”, de *Dotze cançons*, *op. 21 núm. 5*
Poema de Jekaterina Beketowa (1855-1892)

Po utru, na zare,
Po rosistoj trave,
Ja pojdu svezhim utrom dyshat';
I v dushistuju ten',
Gde tesnitsja siren',
Ja pojdu svojo schast'e iskat'...

V zhizni schast'e odno
Mne najti suzhdeno,
I to schast'e v sireni zhivjot;
Na zeljonykh vetvjakh,
Na dushistykh kistjakh
Mojo bednoje schast'e cvetjot...

“**Noch’ pechal’na**”, de *Quinze cançons*, *op. 26 núm. 12*
Poema d’Ivan Alekséievitx Bunin (1870-1953)

Noch' pechal'na, kak mechty moi...
Daleko, v glukhoj stepi širokoj,
Ogonek mercajet odinokij...
V serdce mnogo grusti i ljubvi.

No komu i kak razskazhesh' ty,
Chto zovjot tebja, chem serdce polno?
Put' dalek, glukhaja step' bezmolvna,
Noch' pechal'na, kak moi mechty.

“**Oni otvechali**”, de *Dotze cançons*, *op. 21 núm. 4*
Poema de Lev Aleksándrovitx Mei (1822-1862) sobre un poema de Victor Hugo (1802-1885)

Sprosili oni: „Kak v letuchikh chelnakh
Nam beloju chajkoj skol'zit' na volnakh,
Chtob nas storozha nedognali?“
„Grebite!“ oni otvechali.

Sprosili oni: „Kak zabyt', navsegda,
Chto v mire judol'nom jest' bednost', beda,

Chto jest' v njom groza i pechali?“
„Zasnite!“ oni otvechali.

Sprosili oni: „Kak krasavic privilech'
Bez chary: chtob sami na strastnuju rech'
Oni nam v ob'jatija pali?“
„Ljubite!“ oni otvechali.

Oh, Déu, emporta’t la teva filla,
ja he gaudit de la felicitat terrenal:
he estimat i he estat estimada!”

Al matí, pels prats
amarats de rosada,
un vent fresc m’omplirà els pulmons.
Als bosquets perfumats
on floreix el lilà
sé molt bé la felicitat que m’hi espera.

I és l’única joia
que el destí em promet,
sota l’abric perfumat dels lilàs;
sobre les branques en flor,
pel verd fullam,
humil i dolç la meva felicitat florirà.

Trista nit, trista com els meus somnis...
Llum, en l’ampla i silenciosa estepa,
un foc solitari espurneja...
Quanta malenconia i amor hi ha al meu cor!

Però, com puc explicar i a qui,
què em crida, què omple el meu cor.
El camí és llarg, l’estepa silenciosa,
trista nit, trista com els meus somnis...

Van preguntar: “Com, per què en vaixells ràpids?
¿Lliscarem sobre les onades com gavines blanques,
per tal que els guàrdies no ens atrapin?”
“En fila!” van respondre.

Preguntaren: “¿Com podem oblidar per sempre,
si existeix pobresa i desgràcia en aquesta vall de
llàgrimes,
potser hi ha enemistat i perdó?”
“A dormir!” van respondre.

Preguntaren: “¿Com coneixerem noies boniques,
sense embruixos, només amb paraules apassionades?
¿Que potser les faran caure als nostres braços?”
“Amor!” respongueren.

“**Sumerki”, de *Dotze cançons, op. 21 núm. 3***

Poema de Jean-Marie Guyau (1854-1888) traduït per Ivan Tkhorzhevsky (1878-1951)

Ona zadumalas'. Odna, pered oknom
Sklonjas', ona sidit i v sumrake nochnom
Mercajet dolgij vzor; a v sineve bezbrezhnoj
Temnejushchikh nebes, ronjaja luch' svoj nezhnyj,

Ella pensava sola davant de la finestra
inclinant-se; s’asseu al crepuscle de la nit.
La seva mirada parpelleja; i en l’infinit blau,
enfonsquint el cel, deixant caure un suau raig de llum,

Voskhodjat zvezdochki bezshumnoju tolpoj;
I kazhetsja, chto tam kakoj-to svetlyj roj
Tainstvenno parit i, slovno voskhishchennyj,
Trepeshchet nad jejo golovkoju sklonennoj.

petits estels s’enlairen com una multitud silenciosa
i semblen una mena d’eixam brillant.
Misteriosament s’eleva, com si estigués encisat,
tremolant sobre el seu cap inclinat.

“**Zdes’ khorosho”, de *Dotze cançons, op. 21 núm. 7***

Poema de Glafira Adolfovna Galina (1873-1942)

Zdes' khorosho...
Vzgljani, vdali
Ognjom gorit reka;
Cvetnym kovrom luga legli,
Belejut oblaka.
Zdes' net ljudej...
Zdes' tishina...
Zdes' tol'ko Bog da ja.
Cvety, da staraja sosna,
Da ty, mechta moja!

És un bon lloc aquest
per mirar en la distància,
el riu brilla com el foc.
Els prats s’estenen com una catifa de colors
els núvols es tornen blancs.
No hi ha gent aquí...
Només hi ha silenci...
Només hi som Déu i jo.
Flors, i un vell pi,
i tu, el meu somni!

Aleksandr Vladimir Vlasov (1902-1986)

Bakhchisaraysky fontan (La font de Bakhtxisarai)

Poema d’Aleksandr Puixkin (1799-1837)

Fontan ljubvi, fontan zhivoj!
Prinjos ja v dar tebe dve rozy.
Ljublju nemolchnyj govor tvoj
I po`eticheskije sljozy.

Font d’amor, font de vida
t’he dut dues roses com a regal.
M’agrada el teu murmurí incessant,
i les teves llàgrimes, immòbils i agradables.

Tvoja serebrjanaja pyl’
Menja kropit rosoju khladnoj:
Akh, lejsja, lejsja, kljuch otradnyj!
Zhurchi, zhurchi svoju mne byl’...

La teva pols de plata, suspesa en l’aire,
cau sobre mi com la rosada del matí.
Oh fluir, fluir, estimat fluir.
Canta’m la teva dinastia.

Fontan ljubvi, fontan pechal’nyj!
I ja tvoj mramor voprosHal;
Khvalu strane prochel ja dal’noj;
No o Marii ty molchal...

Font d’amor, font de tristesa,
dels teus llavis de pedra escolto els contes
de terres llunyanes, d’afliccions i alegries.
Però de Maria, cap paraula.

Reynaldo Hahn (1874-1947)

Fêtes galantes

Poema de Paul Verlaine (1844-1896)

Les donneurs de sérénades
Et les belles écouteuses
Échangent des propos fades
Sous les ramures chanteuses.

Els que toquen serenates
i les belles que els escolten
parlotegen amb cautela
sota el rumor del brancatge.

C'est Tircis et c'est Aminte,
Et c'est l'éternel Clitandre,
Et c'est Damis qui pour mainte
Cruelle fait maint vers tendre.

Leurs courtes vestes de soie,
Leurs longues robes à queues,
Leur élégance, leur joie
Et leurs molles ombres bleues,

Tourbillonnent dans l'extase
D'une lune rose et grise,
Et la mandoline jase
Parmi les frissons de brise.

Mai

Poema de François Coppée (1842-1908)

Depuis un mois, chère exilée,
Loin de mes yeux tu t'en allas,
Et j'ai vu fleurir des lilas
Avec ma peine inconsolée.

Seul, je fuis ce ciel clair et beau
Dont l'ardent effluve me trouble,
Car l'horreur de l'exil se double
De la splendeur du renouveau.

En vain j'entends contre les vitres,
Dans la chambre où je m'enfermai,
Les premiers insectes de Mai
Heurter leurs maladroits élytres ;

En vain le soleil a souri,
Au printemps je ferme ma porte,
Et veux seulement qu'on m'apporte
Un rameau de lilas fleuri;

Car l'amour dont mon âme est pleine
Y trouvenoc parmi ses douleurs
Ton regard dans ces chères fleurs
Et dans leur parfum ton haleine.

Nocturne

Poema de Jean Lahor, pseudònim d’Henri Cazalis (1840-1909)

Sur ton sein pâle mon cœur dort
D'un sommeil doux comme la mort :
Mort exquise, mort parfumée
Au souffle de la bien aimée :
Sur ton sein pâle mon cœur dort ...

Són Tirsis i Aminta,
és l’etern Clitandre,
i també Damis, que a tantes
paga desdeny amb versos tendres.

Les curtes levites de seda,
els llargs vestits de cua,
la seva elegància, la seva alegria
i les seves ombres flonges.

Giravolten captius de l’èxtasi
d’una lluna rosa i grisa.
I en la brisa estremida
ho glosa tot la mandolina.

Ja fa un mes, estimada exiliada,
que vas marxar lluny dels meus ulls,
i he vist florir lilàs
amb pena desconsolada.

Sol, fujo d’aquest cel clar i formós,
l’ardent exposició del qual em molesta,
perquè l’horror de l’exili es duplica
amb l’esplendor de la renovació.

En va escolto per les finestres,
en la cambra on estic tancat,
els primers insectes de maig
que, maldrestes, colpegen els seus cossos.

En va el sol somrigué,
tanco la porta contra la primavera,
només vull que algú em dugui
un ram de lilàs florit.

Perquè l’amor, del qual està plena la meva ànima
enmig del seu greuge,
troba en la teva mirada ens aquestes dolces flors,
i en la seva olor, el teu alè.

Sobre la teva pàl·lida sina dorm el meu cor
un son dolç com la mort;
mort exquisida, mort perfumada
de l’hàlit de l’estimada:
sobre la teva pàl·lida sina dorm el meu cor.

L'énamourée
Poema de Théodore de Banville (1823-1891)

Ils se disent, ma colombe,
Que tu rêves, morte encore,
Sous la pierre d'une tombe:
Mais pour l'âme qui t'adore
Tu t'éveilles ranimée,
Ô pensive bien-aimée!

Par les blanches nuits d'étoiles,
Dans la brise qui murmure,
Je caresse tes longs voiles,
Ta mouvante chevelure,
Et tes ailes demi-closes
Qui voltigent sur les roses.

Ô délices! je respire
Tes divines tresses blondes;
Ta voix pure, cette lyre,
Suit la vague sur les ondes,
Et, suave, les effleure,
Comme un cygne qui se pleure!

Francis Poulenc (1899-1963)
La courte paille, FP 178

Set cançons sobre poemes de Maurice Carême (1899-1978)

Le sommeil

Le sommeil est en voyage,
Mon Dieu! où est-il parti?
J'ai beau bercer mon petit;
Il pleure dans son litcage,
Il pleure depuis midi.
Où le sommeil a-t-il mis
Son sable et ses rêves sages?
J'ai beau bercer mon petit;
Il se tourne tout en nage,
Il sanglote dans son lit.
Ah! reviens, reviens, sommeil,
Sur ton beau cheval de course!
Dans le ciel noir, la Grand Ourse
A enterré le soleil
Et ralumé ses abelles.
Si l'enfant ne dort pas bien,
Il ne dira pas bonjour,
Il ne dira rien demain
A ses doigts, au lait, au pain
Qui l'accueillent dans le jour.

Quelle aventure !

Une puce dans sa voiture,
Tirait un petit éléphant
En regardant les devantures
Où scintillaient les diamants.

Diuen, coloma meva,
que segueixes somniant, morta,
sota la llosa d’una tomba.
Però per a l’ànima que t’adora
et despertes reanimada,
oh pensativa estimada meva!

En les blanques nits estrellades,
en la brisa que mormola,
acarono els teus llargs vels,
la teva ondulada cabellera,
i les teves ales mig tancades,
que voltegen sobre les roses.

Oh delicies! Respiro
les teves divines trenes rosses;
la teva veu pura, aquesta lira,
segueix l’onada sobre les ones,
i, suaument, les frega
com un cigne que plora!

La son

La son és de viatge,
Déu meu!, on ha anat?
Per més que bressi el meu infant;
plora al bressol,
plora des del migdia.
¿On ha posat la son
la seva sorra i els somnis assenyats?
Per més que bressi el meu infant;
va tombant-se, tot suat,
sanglotant al llit.
Ah!, torna, torna son,
sobre el teu bell cavall de cursa!
En el negre cel, l’Ossa major
ha enterrat el sol
i encès la Via Làctia.
Si l’infant no dorme bé,
no dirà bon dia,
demà no dirà res
als seus dits, a la llet, al pa
que l’acullen durant el dia.

Quina aventura!

Una puça al seu automòbil
estirava un petit elefant
tot mirant els aparadors,
on llambrejaven els diamants.

Mon Dieu! mon Dieu!
quelle aventure!
Qui va me croire, s'il m'entend?
L'éléphaneau, d'un air absent,
Suçait un pot de confiture.
Mais la puce n'en avait cure,
Elle tirait en souriant.
Mon Dieu! mon Dieu!
que cela dure
Et je vais me croire dément!
Soudain, le long d'une clôture,
La puce fondit dans le vent
Et je vis le jeune éléphant
Se sauver en fendant les murs.
Mon Dieu! mon Dieu!
la chose est sure,
Mais comment le dire à maman?

La reine de cœur

Mollement accoudée
A ses vitres de lune,
La reine vous salue
d’une fleur d’amandier.
C’est la reine de cœur.
Elle peut, s’il lui plait,
Vous mener en secret
Vers d’étranges demeures
Où il ne’st plus de portes,
De salles ni de tours
Et où les jeune mortes
Viennent parler d’amour.
La reine vous salue;
Hâtez-vous de la suivre
Dans son château de givre
Aux doux vitraux de lune.

Ba, Be, Bi , Bo, Bu

Ba, be, bi, bo, bu, bé!
Le chat a mis ses bottes,
Il va de porte en porte
Jouer, danser,
Danser, chanter -
Pou, chou, genou, hibou.
"Tu dois apprendre à lire,
A compter, à écrire,"
Lui crie-t-on de partout.
Mais rikketikketau,
Le chat de s’esclaffer
En rentrant au château:
Il est le Chat Botté!

Les anges musiciens

Sur les fils de la pluie,
Les anges du jeudi
Jouent longtemps de la harpe.
Et sous leurs doigts, Mozart

Déu meu! Déu meu!
Quina aventura!
Qui em creurà quan ho expliqui?
L’elefantet, amb un gest absent,
llepava un pot de melmelada.
Però la puça no en feia ni cas,
estirava tota somrient.
Déu meu! Déu meu!,
això va per llarg
i em tornaré boig!
De sobte, al llarg d’una tanca,
la puça es fongué al vent,
i vaig veure el petit elefant
fugint esberlant els murs.
Déu meu! Déu meu!
Això està clar,
però com li ho explico a la mare?

La reina de cors

Reclinada flonjament
als seus vidres de lluna,
la reina us saluda
des d’una flor d’ametller.
És la reina de cors.
Ella pot, si li ve de gust,
endur-nos en secret
cap a llocs ignots
on no hi ha portes,
ni cambres, ni torres,
i on les joves mortes
van a parlar d’amor.
La reina us saluda;
afanyeu-vos a seguir-la
al seu castell de gebre
de dolços vitralls de lluna.

Ba, Be, Bi , Bo, Bu

Ba, be, bi, bo, bu, bé!
El gat s’ha posat les botes.
Va de porta en porta
jugant, ballant,
ballant, cantant.
Poll, col, genoll, mussol.
Has d’aprendre a llegir,
a comptar, a escriure
li criden per totes bandes.
Però rik-ke-tik-ke-tau,
el gat riu a cor què vols,
en entrar al castell:
és el gat amb botes...!

Els àngels músics

Sobre fils de pluja
els àngels dels dijous
s’eternitzen tocant l’arpa.
I sota llurs dits, Mozart

Tinte, délicieux,
En gouttes de joie bleue
Car c'est toujours Mozart
Que reprennent sans fin
Les anges musiciens
Qui, au long du jeudi,
Font chanter sur la harpe
La douceur de la pluie.

Le carafon

"Pourquoi, se plaignait la carafe,
N'aurais-je pas un carafon?
Au zoo, madame la giraffe
N'a-t-elle pas un girafon?"
Un sorcier qui passait par là,
A cheval sur un phonographe,
Enregistra la belle voix
De soprano de la carafe
Et la fit entendre à Merlin.
"Fort bien, dit celui-ci, fort bien!"
Il frappa trois fois dans les mains
Et la dame de la maison
Se demande encore pourquoi
Elle trouva, ce matin-là
Un joli petit carafon
Blotti tout contre la carafe
Ainsi qu'au zoo le girafon
Pose son cou fragile et long
Sur le flanc clair de la girafe.

Lune d'avril

Lune, belle lune, lune d'avril,
Faites-moi voir en m'endormant
Le pêcheur au cœur de safran,
Le poisson qui rit du grésil,
L'oiseau qui, lointain comme un cor,
Doucement réveille les morts
Et surtout, surtout le pays
Où il fait joie, où il fait clair,
Où, soleilux de primevères,
On a brisé tous les fusils.
Lune, belle lune, lune d'avril,
Lune.

Les chemins de l'amour

Poema de Jean Anouilh (1910-1987)

Les chemins qui montent à la mer
ont gardé de notre passage
Des fleurs effeuillées et l'écho,
sous leurs arbres, de notre rire clair.
Hélas! Les jours de bonheur radieux,
de joies envolées,

sona deliciosament
en gotes de color blau.
Perquè sempre és a Mozart
a qui tornen constantment
els àngels músics,
que al llarg de cada dijous
fan que a les arpes canti
la suavitat de la pluja.

El gerret

Per què –es queixava el gerro–
no podria jo tenir un gerret?
Al zoo, la senyora jirafa,
¿que potser no té una jirafeta?
I un bruixot que passava per allà,
muntat sobre un fonògraf,
enregistrà la bonassa veu
de soprano del gerro
i ho va fer escoltar a Merli.
"Excel·lent –digué aquest–, excel·lent".
Picà tres cops de mans
i la mestressa de la casa
encara li pregunta per què
aquell mateix matí va trobar-se
un preciós gerret,
arraulat contra el gerro,
tal com fa la jirafeta al zoo
recolzant el seu coll llarg i fràgil
a la clara falda de la girafa.

Lluna d'abril

Lluna, formosa lluna, lluna d'abril,
fes-me veure quan m'adormi
el pescador de cor de safrà,
el peix que es riu de la calamarsa,
l'ocell que, llunyanament com el so de la trompa,
desperta dolçament els morts,
i sobretot, sobretot fes-me veure el país
on hi ha alegria, on hi ha llum,
on, plens de sol i de primules,
els homes han trencat els fusells.
Lluna, bella lluna, lluna d'abril,
lluna.

poèmes © Fondation Maurice Carême

Els camins que van al mar
han guardat, del nostre pas,
flors esfullades i l'eco, sota els arbres,
del nostre riure clar.
Llunyans dies feliços,
radiant alegria esvaïda.

Palau de la Música Catalana Temporada 2019–2020

Palau Grans Veus Lied

Benjamin Appl & Kristian Bezuidenhout,

Christian Gerhaher & Gerold Huber,

Lieder de Schubert i Schumann amb Philippe Jaroussky,

Ad una stella amb Sonya Yoncheva

Palau Grans Veus Barroc

Jakub Józef Orłowski & Il Pomo d'Oro,

Vivaldi amb Cecilia Bartoli & Les Musiciens du Prince,

Tresors del Barroc amb Philippe Jaroussky

On la música et transforma



Consulta tota la programació a www.palaumusica.cat
Abonaments, itineraris, packs a mida i entrades ja la venda.
Descomptes per a menors de 35 anys, grups i packs a mida d'entrades.

Més informació: 93 295 72 07 | taquilles@palaumusica.cat

Je vais sans en trouver trace
dans mon cœur.

Chemins de mon amour,
je vous cherche toujours,
Chemins perdus vous n'êtes plus
et vos défauts sont sourds.
Chemin du désespoir,
chemin du souvenir,
chemin du premier jour
Divin chemin d'amour.

Si je dois l'oublier un jour,
la vie effaçant toutes choses
Je veux qu'en mon cœur un souvenir
repose plus fort que notre amour
Le souvenir du chemin
où tremblante et toute éperdue
Un jour j'ai senti sur moi
brûler tes mains.

Chemins de mon amour,
je vous cherche toujours,
Chemins perdus vous n'êtes plus
et vos défauts sont sourds.
Chemin du désespoir,
chemin du souvenir,
chemin du premier jour
Divin chemin d'amour.

Marxo sense trobar-ne cap rastre
al meu cor.

Camins del meu amor,
encara us cerco.
Camins perduts, ja no existiu
i els vostres ecos han emmudit.
Camins del desesper,
camins del record,
camins del primer dia,
divins camins d'amor.

Si un dia he d'oblidar-lo,
ja que la vida finalment tot ho esborra,
vull que al meu cor romanguí un record
més fort que el nostre amor.
El record del camí on un dia,
tremolosa i del tot abandonada,
vaig sentir sobre mi
cremar les teves mans.

Camins del meu amor,
encara us cerco.
camins perduts, ja no existiu
i els vostres ecos han emmudit.
Camins del desesper,
camins del record,
camins del primer dia,
divins camins d'amor.

Schubertiada
Vilabertran
27a edició

**Del 17 al 31 d'agost
de 2019**



Dissabte 17, 21:00 h

Christiane Karg
Gerold Huber

Lieder de Schubert



Diumenge 18, 19:30 h

Nicholas Angelich

Obres de Bach/Busoni,
Beethoven, Prokófiev i Brahms



Dijous 22, 21:00 h

André Schuen
Daniel Heide

Schubert · Schwanengesang



Divendres 23, 21:00 h

Christoph Prégardien
Malcolm Martineau

Schubert · Die schöne Müllerin



Diumenge 25, 19:30 h

Joyce DiDonato
David Zobel

Schubert · Winterreise



Dilluns 26, 21:00 h

Matthias Goerne
Alexander Schmalcz

Lieder de Schubert

Col·laborador principal

 **Sabadell**
Fundació

Amb el suport de

 Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Organitza

 Associació
Franz Schubert
Barcelona

 JUVENTUTS
MUSICALS
BARCELONA

www.schubertiada.cat



Mecenes Protectors



Mecenes d'Honor



Mitjans Col·laboradors



Col·laboradors

Aenor – Armand Basi – Bagués-Masriera Joiers – Bankia – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Samsung Electronics Iberia S.A.U. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Serunió – Yamaha Music Europe



Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Diagonal Inversiones Capital AV, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

M^a Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarissas, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.



També et pot interessar...



Palau 100
Cicle Philip Glass
Dilluns 27.05.19–20 h
Sala de Concerts

Suzanne Vega, veu
Collegium Vocale Gent
Ictus Ensemble
Georges-Elie Octors, director

PH. Glass: *Einstein on the beach*

Preus: 15, 20, 30, 40 i 60 euros



Palau Bach
Dimecres 12.06.19–20 h
Sala de Concerts

Dorothee Mields, soprano
Hana Blažiková, soprano
Alex Potter, contratenor
Thomas Hobbs, tenor
Krešimir Stražanac, baix
Collegium Vocale Gent
Philippe Herreweghe, director

J. S. Bach: *Missa en Si menor*,
BWV 232

Preus: 30, 40, 60 i 90 euros



Cicle Coral Orfeó Català
Diumenge 07.07.19–20 h
Dilluns 08.07.19–20 h
Petit Palau

Elisenda Arquimbau, Dido
Pau Bordas, Aeneas
Serena Sáenz, Belinda
Toni Gubau, Sorceress
Anna Niebla, Second woman
Cor Jove de l'Orfeó Català
Ars Musicae-Orquestra
Barroca (Bernat Cabot,
concertino)
Marc Rosich, direcció escènica
Aleix Viadé,
Esteve Nabona, director

H. Purcell: *Dido & Aeneas*, Z. 626

Preu: 20 euros